

۱. کاربردهای پر استفاده از قبل در قالب توابعی آماده شده و به همراه کامپایلر ارائه میشود. بسیاری از اعمال برنامه نویسی با زبان C توسط این توابع از پیش نوشته شده انجام می شوند. برای مثال ورود داده ها از صفحه کلید و نوشتن آن ها در صفحه نمایش و انواع توابع ریاضی پیشرفته و بسیاری موارد دیگر قبلاً نوشته شده و آماده شده اند. این توابع و سایر اطلاعاتی که کامپایلر برای ترجمه برنامه ها به آن نیاز دارد، در تعدادی از فایل ها به نام فایل های سرآیند (Header) قرار دارند. پسوند فایل های سرآیند h است و معمولاً در محلی که کامپایلر نصب شده است، در داخل پوشه ای به نام include قرار میگیرند. پس نیازمند روشی هستیم تا بتوانیم این فایل ها را به برنامه خود پیوند بزنیم. برای استفاده از این توابع باید از قبل بدانیم که هر تابع در کدام فایل قرار دارد. برای مثال توابع printf() و scanf() در فایل stdio.h قرار دارند.

۲. برنامه های زبان C، از مجموعه ای از دستورات و توابع تشکیل شده است. هر تابع، برای حل بخشی از مسئله نوشته می شود و دارای نام است. بدنه اصلی برنامه، تابعی به نام main() است. علاوه بر main() توابع دیگری از قبل نوشته شده که همراه کامپایلر ارائه می شوند و به وفور در برنامه ها مورد استفاده قرار می گیرند. در زبان C توبعی مانند ورودی داده ها از صفحه کلید و چاپ آنها در صفحه نمایش از پیش نوشته شده است بنابراین قبل از پرداختن به برنامه نویسی باید اطلاع داشته باشیم که این توابع در کجا وجود دارند و برنامه چگونه به آنها دسترسی پیدا می کند. این توابع و سایر اطلاعاتی که کامپایلر برای ترجمه به آنها نیاز دارد، در فایل هایی به نام سرآیند (Header) قرار دارند. پسوند این فایل ها h است. برای استفاده از آنها باید با استفاده از دستور #include آنها را به برنامه اضافه کنیم. توابع برنامه با { شروع شده و به } ختم می شوند. برای اضافه کردن چند فایل سرآیند باید برای هر کدام از دستور #include استفاده کنیم. متغیرهای مورد نیاز برنامه، در ابتدای برنامه بلافاصله پس از { تعریف می شوند.

۳. پس از نام تابع main() و قبل از شروع شدن این تابع از ; (semicolon) استفاده شده است.